

Андрей Воронин
СЛЕПИЯ В ЗОНАТА

Воронин А. Н.
Слепой в зоне
АСТ – Москва

© Димитрина Гергова, превод, 2008 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-819-7

СЛЕПИЯ В ЗОНАТА

Андрей Воронин

Превод от руски Димитрина Гергова

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**, 2008

ГЛАВА ПЪРВА

Мъж в строг делови костюм, с белоснежна риза и скъпа вратовръзка, вървеше бавно по алеята на парка. Дребният чакъл скърцаше под тънките подметки на обувките му. По дрехите и по това, как вървеше, личеше, че не е свикнал да ходи пеша. Хората от този тип се возят в лимузини, съзерцават Вашингтон през дебели бронирани стъкла. Изглеждаше на около петдесет години. Може би охолният живот му бе позволил да запази цветущ вид – добре оформен алаброс, леко прошарена брадичка.

Беше около десет вечерта. Паркът беше безлюден. В настъпващата тъмнина се белееха пейките, проблясваха металните кошчета за боклук. Хиляди светлини изгряваха в града, сякаш надвесен над старите дървета.

Късният посетител на парка се приближи до езерото. Сякаш изпод краката му, от каменния бряг се метна в тъмните дълбини сянка на риба. С два пръста той отметна маншета на ризата си, погледна часовника. После оправи златната бутонела с мъждиво проблясващ диамант. Седна на леко влажната от вечерната роса пейка и ярко осветена от надвисналата над нея неонова лампа. Разгърна някакъв вестник и се зачете в първата попаднала пред погледа му статия.

Беше „Вашингтон пост“, на чиято първа страница имаше снимка на Капитолия, заснета от мястото, където сега седеше мъжът. Вдигнеш ли поглед от вестника, щеше да види на Капитолийския хълм осветения от прожектори бял купол на помпозното здание в стил ампир. Мъжът не нер-

вничеше, просто чакаше. На хора като него и през ум не би им минало, че нужният човек няма да се появи, щом са му определили среща. Всяка тяхна дума е заповед, всяка минута мълчание – хиляди долари. Приповдигнати от учудване или свъсени вежди могат да означават за събеседника на такива хора загуби за милиони.

След като прегледа статията, мъжът с побелялата брадичка погледна в здрача към дъното на алеята. Точно навреме.

С широка крачка към него вървеше около трийсетгодишен напет мъж, със застинала безцветна усмивка. Късо подстриган, гладко избръснат, с леко суетен, но въпреки това весел поглед. На очакващия го на пейката му се стори, че идващият се радва да го види. Макар отношенията помежду им да се измерваха само в пари, ако човек дълго не си е идвал в родината, може да се зарадва на срещата с познат сънародник.

– Не си гледайте часовника, аз никога не закъснявам.

– Гледам да не би да сте дошли по-рано...

– Това също не може да се случи.

– Седнете – предложи собственикът на златните бутонели с диаманти така, сякаш разговаряха в офиса му, а не в парка, принадлежащ на градските власти. Той внимателно сгъна вестника и го пусна в кошчето.

– Няма да откажа. Едва ли ще разберете смисъла, но руснаците казват: „Краката ми се откъснаха“.

– А има ли смисъл?

– Аз вече го усещам, макар да ми е трудно да ви го обясня.

Дори тук, в безлюдния парк, те избягваха да се обръщат по име един към друг.

– Мисля, че ви направих скъп подарък, като ви извиках в Америка.

– Да, благодаря. Скъпо е да летиш от Москва до Вашингтон за своя сметка. Много по-добре е вие да плащате.

– Както и всичко друго в живота ви. Да, аз ценя и своето, и вашето време, затова плащам доста за него.

– Сигурно разговорът ни струва твърде скъпо, щом заради това се наложи да прелетя Атлантика.

– Два пъти: насам и натам – напомни собственикът на прошарената брадичка, сложи върху коленете си блестящо метално куфарче-папка – леко, яко и много плоско – само за документи, и добави, гледайки събеседника си в лицето:

– Доста сте се променили за двете години работа в Москва.

– Не бих се отказал да продължа да работя там.

– Ще видим.

– За съжаление няма с какво да ви зарадвам – разпери ръце чисто по московски пристигналият от Москва американец. – Най-вероятно руснаците ще спечелят част от договорите за изграждане на атомни електроцентрали в страни от третия свят.

– Подобни новини мога да науча и от вестниците – възрастният мъж кимна към боклукчийското кошче – от вчерашните, а те не струват и десет цента.

– Нали разбирате, че с официалното си положение на скромен чиновник в полумитично търговско представителство едва ли бих могъл да повлияя с нещо върху изхода на преговорите.

– Гледам, че сте успели да убедите в скромните си възможности не само околните, но и себе си. Напразно – защото съм готов да ви предложа една работа, която ще разтърси целия свят.

Младият събеседник се разсмя малко раболепно.

– Май че се досещам – извикахте ме от Москва, за да променим нещата?

– Да, руснаците печелят договорите за изграждане на електроцентрали в страни от третия свят. Както разбирате, това са милиарди долари, които биха могли да станат мои. Нашето правителство дава практически невъзвратими кредити на Москва и би било справедливо те да се връщат в нашата страна под формата на поръчки, а не да остават в Русия.

– Какво да се прави – днес Москва реално може да се сдобие с 20-30 процента от поръчките за оборудване на централите.

– И това им е много – тънка бръчка разряза челото на говорещия, прошарените му вежди се съединиха, върху устните му заигра злобна усмивка.

– Не съм против това Русия да участва в ядрените проекти, но не и да изгражда атомни централи. Станциите ще продавам аз, а те, със своите незаселени простори и прекомерни амбиции трябва да се превърнат в голямо гробище за нашите ядрени отпадъци. Всеки трябва да върши каквото умее. Струва ми се, че това се нарича международно разделение на труда.

– Абсолютно правилна мисъл – съгласи се събеседникът – но проблемът е, че техните централи са много по-евтини от нашите. И се боя, че трийсетте им процента скоро могат да станат четирийсет.

Злобната усмивка леко се разшири:

– Но техните централи не са надеждни.

– За съжаление не толкова, че да повлияят на преговорите. Пък и, честно казано, самият вие знаете, че реакторите им са достатъчно надеждни. Чернобил наистина подкопа позициите им на пазара, но катастрофата постепенно се забравя и едва ли в обозримо бъдеще ще ни провърви чак толкова, че да стане още някаква авария на тяхна територия.

– Не съм се излъгал във вас, ходът на мислите ви е абсолютно верен... Купувачите са с къса памет – той щракна закопчалките на металното куфарче, но не бързаше да вдига капака. – Бързо забравиха „Чернобил“. А, между другото, тази авария ни помогна да сключим повече от двацет договора, на които по-рано разчитаха руснаците.

– С годините страхът премина и сега отново главен критерий е евтиното оборудване.

– Евтино! Евтино! – с насмешка повтори възрастният мъж. – Но никой не купува смърт, дори да е евтина.

Хазартен пламък проблесна в очите на събеседника.

– Започвам да разбирам какво ще ми предложите.

– Няма да ви предлага, ще ви заповядам – усмихна се по-възрастният мъж, гледайки изкривеното си отражение върху капака на куфарчето. – Ако на една от централите,

изградени по руски проект, стане голяма авария, никой повече няма да купува от тях. Аварията в „Чернобил“, понеже е единствена, може да мине за случайност, но две големи катастрофи са тенденция. И тогава те ще имат само две възможности за участие в проектите – да добиват уран и да погребват нашите отпадъци на своя територия.

– И вие, и аз сме специалисти – предпазливо, предвиждайки отговора, възрази събеседникът – и прекрасно знаете, че е нереално да се чака да стане авария от само себе си. Ще минат може би десет, двайсет, трийсет години... А може и въобще да не се случи.

– Не, ще се случи – прозвуча зловещият глас в сгъстяващия се здрач.

– Убеден ли сте?

Двамата замълчаха, само шумът на големия град нарушаваше тишината.

– Вие ще организирате тази авария – най-после паузата беше прекъсната.

– Аз?

– Именно вие.

– Но това е...

– Това е бизнес... Милиарди долари, от които няколко милиона ще са ваши.

– Трудно ми е да си представя как може да стане това.

– За мен е важно да зная дали сте против идеята ми, или сте готов да участвате в осъществяването ѝ?

Този път не последва дори кратка пауза.

– Съгласен съм.

Чак тогава – сякаш тези думи бяха код – се отвори капакът на куфарчето. Възрастният мъж се огледа. Наоколо нямаше никой, само няколко души от охраната му бяха някъде из парка, но и те не биха могли да чуят нито звук от тихия разговор.

– Познавам прекрасно ситуацията в Русия, в Украйна и в Беларус. Сега там може да се купи всякаква държавна тайна, всякаква технологична разработка, всяко най-секретно изделие.

Събеседникът кимна:

– Ако имаш пари, можеш да купиш всичко, включително и властите, при това доста по-евтино, отколкото у нас.

Отново се чу безстрастният, леко дрезгав и нетърпящ възражения глас:

– Но нашето обединение от фирми не бива да рискува репутацията си при никакви условия. Ръцете ни трябва да останат чисти. Доста рисковано е да се осъществи авария, като се подкупи някой вътрешен човек, твърде вероятно е да се получи изтичане на информация. Пък и ефектът няма да е голям – самоубиец не може да се подкупи. А на мен ми е нужна глобална катастрофа, за която да се помни поне десет години, не по-малко. Аварията трябва да стане отвън – ядрен взрив край стените на централата. А после, колкото и да се оправдават конструкторите, правителството, никой няма да може да докаже на еснафите дали се е взривила самата централа, или пък е някакъв ядрен заряд. Колкото повече истини изрича кремълското правителство, толкова по-малко му вярва народът.

Младият мъж слушаше, без да прекъсва, само мръщеше чело. Засега идеята му се струваше трудна, почти нереална за осъществяване. Но ето че в ръцете на събеседника му се появиха някакви карти, схеми.

– Чували ли сте за ядрените фугаси?

– Страшно оръжие. Доколкото знам, по времето на Съветския съюз във всеки голям град е имало шахти, където са били инсталирани ядрени заряди. В случай че градът бъде превзет от противник, зарядите е трябвало да се действат дистанционно.

– Точно така. Сега всички ядрени фугаси – повечето от тях са се намирали в Беларус и Украйна – принадлежат на Русия, но още не са прибрани. Седемдесет процента от тях са складирани във военна база недалеч от „Чернобил“ – пръстът с полиран нокът посочи някаква точка върху картата. – Поради факта, че НАТО не е разполагала с ядрени фугаси, те не са включени в договора за съкращаване на ядрените въоръжения. Съгласете се, че е доста парадоксално да имаш атомно оръжие, което да използваш изключително на своя територия. Но не е там работата. Поради

днешния хаос контролът върху фугасите е минимален. Все пак успех да се сдобия от нашите спецслужби със секретно досие на офицерите от руската армия, които имат достъп до фугасите – върху капака на куфарчето се появи снимка на човек в униформа на съветски офицер. – От всички подходящи кандидатури избрах тази – полковникът от руската армия Виктор Иванович Сазонов. Той има реални възможности да организира кражба на ядрен фугас.

– Само възможности не стигат.

– Нали казвам, че съм избрал един от мнозина. Освен възможности, той има и склонност към подобни неща. Алчен е, обича развлеченията, скоро трябва да се уволни от армията и сигурно ще се замисли за финансовата страна на бъдещия си живот.

– И аз трябва да намеря подход към него?

– Не е съвсем точно казано. Той не бива да се вижда с вас, не бива да знае за съществуването ви.

– Разбрах – усмихна се младият мъж... – Зная кой би могъл да го обработи, при това така, че полковникът да остане с убеждението, че идеята за кражба на фугас е негова.

– Може би имате намерение да вкарате в леглото му изпробвана от вас жена?

– Точно така. Най-важното е към полковника да се прикрепи помпа, която да му изпомпва парите, и тогава той ще се замисли къде би могъл да намери веднага, и то големи суми.

– Надявам се, че не грешите. Жената – подозирам за коя става дума – трябва косвено да го насочи към мним купувач, с когото вие ще се договорите предварително, но не и лично. Във всякаква ситуация, дори в случай на провал, вие трябва да стоите настрана – върху капака на куфарчето се появи друга снимка. – Ето го идеалния мним купувач. Той работи в търговското представителство на Ирак в Москва. Казва се Измаил. Предупреден е, че ще се свържете с него. Ще има и още един участник в сделката, без когото не можем да минем – той ще изиграе ролята на посредник. Сазонов трябва да знае за съществуването му. Жената ще насочи полковника към него.

Андрей Воронин
СЛЕПИЯ В ЗОНАТА

Редактор **Райчо Радулов**
Художествено оформление и корица **Орлин Атанасов**
Технически редактор **Станислав Иванов**
Коректор **Антония Михайлова**

Първо издание
Формат 84x108/32. Печ. коли 21

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
ул. „Дунав“ № 15, тел.: 987-29-24
Разпространение – тел.: 846 75 29, 846 75 65
e-mail:office@trud.bg

www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „ИНВЕСТПРЕС“ АД

КНИЖАРНИЦА „ТРУД“
бул. „Скобелев“ № 63